

at implementere konventionen går i gang, i det øjeblik vi har trykket på knapperne.

Kl. 20:10

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Så er det fru Lone Dybkjær, Det Radikale Venstre.

Kl. 20:11

(Ordfører)

Lone Dybkjær (RV):

Også Det Radikale Venstre vil naturligvis tilslutte sig den her konvention. Jeg tror, at vi systematisk i det sidste år har spurgt, hvornår ratifikationsforslaget kom, hvad enten det nu kom frem på den ene eller på den anden måde – nærmest som det med »For øvrigt mener jeg, at Karthago bør ødelægges«, nu altså med modsat fortegn. Og det har egentlig undret os lidt, at det har taget så frygtelig lang tid at få det frem. Det kan jeg ikke klandre den nye minister for, men jeg er lidt forbløffet over, at det tog så lang tid for velfærdsministeren at få det igennem systemet, for det er jo flere år siden, at vi har underskrevet konventionen.

Men jeg havde så nok forventet, at når vi så endelig kom til i dag, havde vi så også en række lovforslag, der ligesom ville udspringe af det her. Og sådan som jeg har læst bemærkningerne, virker det jo ikke sådan. Jeg tror bare ikke på, at vi kan komme nogen vegne, uden at der også er en følgelovgivning.

Men selv om det her er en glædens dag – og det skal ikke ødelægges; vi skal have trykket på knapperne, og vi skal have det ratificeret og alt det her – synes jeg, det er ærgerligt, at vi ikke er med i forbindelse med tillægsprotokollen. Der er nogle ordførere, der allerede har været inde på, at det jo ikke indebærer en hel masse mærkværdige ting, men regeringen har åbenbart ikke syntes, at den overhovedet ville have nogen internationale organer ind over. Det synes jeg er dårligt, for trods alt kunne vi måske være med til at inspirere andre, og vi kunne måske også her og der få en smule inspiration selv. Men det vil regeringen og dens flertal åbenbart ikke, og det er, som jeg sagde, ret ærgerligt, og derfor må vi så, om jeg så må sige, nøjes med blot at ratificere selve handicapkonventionen.

Flere ordførere har været inde på, at tingene jo også skal følges op af kommunerne og de private, og det er jeg totalt enig i; det er vigtigt, at alle sektorer, ikke bare den statslige sektor og de statslige institutioner, kommer med under den her lovgivning. Og jeg vil godt appellere til handicaporganisationerne om at deltage på en eller

anden måde i arbejdet, for jeg tror kun, at det er, hvis vi får handicaporganisationerne mere på banen, end jeg synes de er i øjeblikket, med hensyn til diskrimination, at vi også herindefra kan tage de rette initiativer. Og jeg vil også meget appellere til handicaporganisationerne om, at vi, hvis ikke de handicapråd, der er etableret rundt omkring i de enkelte kommuner, fungerer, så hører om det og får at vide, hvad søren vi så kan stille op. For jeg vil da sige, at man kunne være uenig eller enig i flere ting i forbindelse med kommunalreformen, men de fleste af os synes da, det var en positiv ting, at vi fik de handicapråd rundt omkring, og der synes jeg måske ikke, vi helt har set det fulde udbytte af dem. Jeg tror altså, det er vigtigt, at handicaporganisationerne selv kommer på banen.

Jeg er udmærket godt klar over, at det er svært, og jeg er også udmærket godt klar over, at den sekretariatsbetjening, som er omkring det her, ikke er nok, og vi har derfor også på et eller andet tidspunkt foreslået, at der faktisk kunne bevilges nogle penge til, at man på en eller anden måde kunne samle erfaringerne sammen i de forskellige kommuner, så vi ad den vej kunne komme videre.

Al min erfaring med handicapområdet siger mig, at det ikke går af sig selv. Selv om vi ratificerer den her protokol, sker der ikke mirakler – det er der ingen tvivl om. Og det er simpelt hen, fordi folk – eller os alle sammen, lad mig bare sige det sådan for ligesom ikke at støde nogen fra mig – ikke tænker handicap ind i alt det, vi foretager os. Man skulle synes, det var relativt banalt, men det er det altså ikke i Danmark. Og jeg vil sige, at det nok er, fordi vi ikke har haft krigsveteraner; altså, der er andre lande, der er langt bedre end os, og det skyldes jo bl.a., at man har haft krigsveteraner og dermed taget i hvert fald et hensyn til fysisk handicappede og tilgængelighed på en helt anden måde, end vi har gjort her i landet. Man kan bestemt med rette sige, at vi ikke er noget foregangsland, når vi taler om det her område.

Så føler jeg også lige trang til at sige, at det er meget vigtigt, at vi så også husker det der med de nye initiativer. Og vi har jo konkret lovgivning på bordet allerede, fordi regioner og kommuner nu kan købe ejendomme og leje dem ud, eller hvordan de nu vælger at gøre det; det skal bare være på markedsbestemte vilkår. Fint for mig, men i de vilkår – og mig bekendt var jeg faktisk den eneste, der sagde det forleden – skal